

κάρα ἢ εἰσπραττομένη ἀπὸ τὸν Σακκουλέν, δύναται νὰ κατα-
 λογισθῇ ὡς ὁ μόνος ἄμετος φόρος τὸν ὁποῖον ἀγογγύτως κατα-
 θάλλει ὁ ἐλληνικὸς λαός.

Α Π Ι Σ Τ Ι Α

«Πολλὰ ἄρα Ὀμήρου ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ
 »ἐπαινεσόμεθα . . . οὐδὲ Αἰσχύλου, ὅταν φῆ ἡ Θέ-
 »τις τὸν Ἀπόλλω ἐν ταῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα

«ἐνδαιεῖσθαι τὰς εἰς εὐπαιδίας
 »νόσων τ' ἀπίρους καὶ μακροαῖωνας βίους.
 »Σύμματα τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 »παιῶν' ἐπενφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
 »Κἀγὼ τὸ Φοῖβον θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 »ἤλιπζον εἶναι, μαντικῆ βροῦον τέχνη.
 »Ὁ δ' αὐτὸς ὑμῶν . . . αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 »τὸν παῖδα ἰὸν ἐμόν».

[Πλάτων, Πολιτείας Β'.]

ΣΑΝ πάντρευαν τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα
 σκώθηκε ὁ Ἀπόλλων στὸ λαμπρὸ τραπέζι
 τοῦ γάμου, καὶ μυχάρισε τοὺς νεονύμφους
 γιὰ τὸν βλαστὸ ποῦ θάβγαине ἀπ' τὴν ἐνωσί των.
 Εἶπε· ποτὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θάγγιξῃ
 καὶ θάγῃ μακρὴν ζωή. — Αὐτὰ σὰν εἶπε,
 ἡ Θέτις χάρηκε πολὺ, γιατί τὰ λόγια
 τοῦ Ἀπόλλωνος ποῦ γνῶριζ' ἀπὸ προφητεῖας
 τὴν φάνηκν ἐγγύησις γιὰ τὸ παιδί της.
 Κι' ὅταν μεγάλωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἦταν
 τῆς Θεσσαλίας ἔπαινος ἡ ἐμορφιά του,
 ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὴν ὀμιλία θυμοῦνταν.
 Ἄλλὰ μιὰ μέρα ἦλθν γέροι μὲ εἰδήσεις,
 καὶ εἶπαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέως στὴν Τροία.

Κ' ἡ Θέτις ζέστικε τὰ πορφύρα της ρούχα,
 κ' ἔβγαζεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπετοῦσε
 στὸ γῶμα τὰ βραχιόλια καὶ τὰ δαχτυλίδια.
 Καὶ μὲς στὸν ὄδυρό της τὰ παλιὰ θυμήθη,
 καὶ ρώτησε τί ἔκαμνε ὁ σαρὸς Ἀπόλλων,
 ποῦ γύριζεν ὁ ποιητὴς ποῦ στὰ τραπέζια
 ἔβγαζε ὁμιλεῖ, ποῦ γύριζε ὁ προφήτης
 ὅταν τὸν υἱὸ της σκότωναν στὰ πρῶτα νειάτα.
 Κ' οἱ γέροι τὴν ἀπήντησαν πῶς ὁ Ἀπόλλων
 αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
 καὶ μὲ τοὺς Τρῶας σκότωσε τὸν Ἀχιλλεύα.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ λωποδύτου

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κρατητήριον. Μετὰ τὴν τελευταίαν βροχὴν τῶν παρασήμων.

Ὁ αστυφύλαξ.— Βρὲ κατεργάρη, Τσιλιδρίγκο, τί γράφεις αὐτοῦ;

Ὁ λωποδύτης.— Γράφω μίαν δήλωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι μὲ τὸν συνώνυμόν μου ἐκεῖνον, ποῦ πῆρε χθὲς τὸ παράσημον, ἐν ἔχω καμμίαν συγγένειαν ἢ σχέσιν!.. Ἐχομε κ' ἐμεῖς τὴν ἀξιοπρέπειά μας, κύριε αστυφύλακα!..